

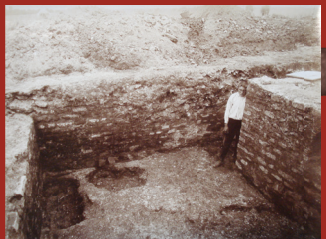
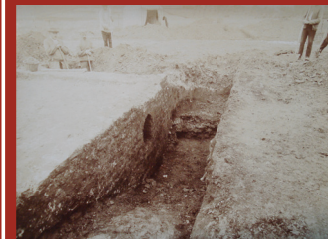
Ab. 1 De oprigting v'Vlengendaal schiedt ook in een grote publieke belangstelling. Een kort geliefde geroeping ter oek in 1913 verscheen op de oek van de Vlaanderen (van Vlaanderen) verspreiding. Op de achtergrond is te zien van 1913 (Kunraden en de oek van 1913) (Gemeente van Oudheden Leden).

Maatsig

Ab. 2 Tegen een wand posiert de voorgraver A. Bosch als een menselijke schiedt. Hij staat in de oopgroeplijke verspreiding (Vlaanderen), waar de mens van de verspreiding zijn gevonden. Op de voorgrond nog enkele pijlers (foto Rijksmuseum van Oudheden Leden).

Maatsig

Op het terrein achter het woonhuis dat in noordwestelijke richting aan de achterhal grenst lijkt over een vrij grote oppervlakte over een niveaus te beschikken waarvan aan de westkant nog een gedeelte behouden is gebleven. Men vond hier een groot vat met een naar binnen gebogen horizontale rand, dat bijna nog geheel was gevuld met gebluste kalk. De kalk was echter keihard geworden. In de nabijheid van dit vat lagen veel scherven.

Info Boeren, buren, buitenli

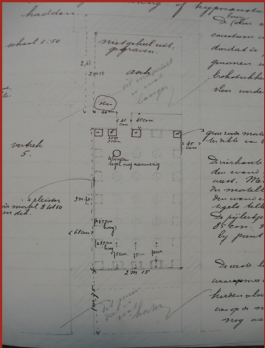
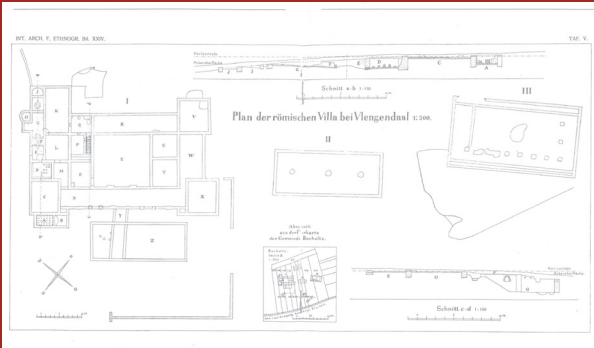
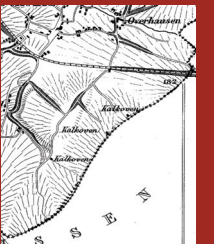
De harde lagen van de Kunraden kalksteen zijn reeds sinds de Romeinse tijd als bouw materiaal gebruikt. De stenen werden gekapt en de ruwe blokken werden verwerkt in de muren van boerderijen. De kalksteen uit de groeves bij Vlengendaal in Bochtoltz bestaan voor 90% uit harde lagen en werden daarom vooral gebruikt voor het bouwen van huizen. De dikte van de kalksteenblokken die gebruikt konden worden als bouwsteen is doorgaans 20-30 cm. Een ander oud gebruik is het branden van kalk. Dit gebeurde al sinds de Romeinse tijd. Hierop wijzen gebrande kalknollen die met Romeinse resten gevonden zijn onder het raadhuis van Heerlen.

Voor kalkbranden zijn enkel de harde lagen geschikt. De harde lagen kunnen namelijk in de kalkovens gestapeld worden. Als dat niet lukt, kan er bij het kalkbranden geen trek plaatsvinden en verstikt het vuur. De kalk mag slechts een klein percentage silicium, ijzer of aluminium bevatten, omdat deze bij temperaturen boven 900 ° Celsius aan de ovenwand blijven plakken. Ook wordt de gebrande kalk dan niet meer geheel wit, zodat het eindproduct niet meer geschikt is voor stucadoeren. Enkel de harde lagen, met een gemiddelde dikte van 20-25 cm, van de Kunraden kalksteen zijn geschikt voor het kalkbranden.

Slechts 25-30% van de kalk is geschikt om te branden. Tot 1850 ging het branden van kalk op een eenvoudige wijze. De hele inhoud van de hierbij gebruikte veldoven, die met hout werd gestookt, werd in een keer gaar gestookt en vervolgens werd de hele oven leeggemaakt. De kalkbrokken werden onderin de oven op houten palen gestapeld totdat de hele oven vol was en er een dragend dak was ontstaan. Nadat het dragende dak was gevormd, konden de palen worden weggenomen en werden bovenop kleine kalkbrokken opgestapeld. Daarna werd de benedenruimte van de oven volgestapeld met hout. Het branden van de hele oven duurde 48 uur.

De brokken ongebluste kalk (kluutkalk) werden dan met een riek uit de oven gehaald. De ongebluste kalk werd met water geblust. Hierdoor ontstond calciumhydroxide (Ca(OH)₂) die gebruikt werd als stucadoerskalk. Door een geringe hoeveelheid water toe te voegen en de calciumhydroxide te vermalen, werd landbouwkalk gemaakt. Door het toevoegen van nog een beetje water ontstond kalkrij die gebruikt werd om te stucadoeren, wanneer er veel meer water werd toegevoegd ontstond kalkmelk waarmee gewit kon worden.

Info www.elfelnatur.de

Vondsten

Binnen alle gevonden voorwerpen bevindt zich in het Romeinse museum in Maastricht. De meeste voorwerpen zijn uit de Romeinse tijd en zijn uit de Romeinse tijd. De meeste voorwerpen zijn uit de Romeinse tijd en zijn uit de Romeinse tijd.

1. Aankomst
2. Aankomst
3. Aankomst
4. Aankomst
5. Aankomst
6. Aankomst
7. Aankomst
8. Aankomst
9. Aankomst
10. Aankomst

Deze foto's zijn 22 juni jl. gemaakt in het depot van de gemeente Maastricht die momenteel deze collectie van de opgraving vondsten van villa Vlengendaal beheert. Een gedeelte van het ijzerwerk is in zeer slechte staat en ander gedeelte is geconservéerd en ziet er mooi uit. Mede vanwege de slechte staat en kwetsbaarheid heeft de gemeente Maastricht besloten momenteel geen ijzerwerk in bruikleen te geven.

Het zilveren lepelje en de munt zijn helaas niet gefotografeerd. Deze waren niet aanwezig bij de collectie en momenteel heb ik nog niet kunnen traceren waar ze wel zijn. Wel hebben we hier nu voor u de mooie voorwerpen op foto kunnen tonen met enkele mooie detail foto's van het mooi smeedwerk.

Ook het technisch vernuft van het openen van het slot (zie onderste foto's) is hopelijk voor u duidelijk, hoe een dergelijk slot werkt en geopend dient te worden.